

tige sig med Administrationens Forhold til den Omdannelse af Skattelovene, vi staar overfor.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) endte med at sige nogle Ord om, at man skulde spare en Lønning: Det var Rigsdagens Pligt at se nøje paa Pengene og spare, hvor man kunde komme til det; det ærede Medlem udtalte ogsaa, at det var noget, jeg selv var inde paa. Dertil vil jeg svare, hvad jeg desværre allerede en Gang har sagt — det forekommer mig for øvrigt, at ogsaa det ærede Medlem delvis gentog, hvad han sagde i sin første Tale —, at om en Lønningens Besparelse er der ikke Tale og kan der ikke være Tale. Her var kun Spørgsmaal for mig om eet af to: Enten straks at ansætte to Embedsmænd, nemlig en Generaltolddirektør og en Chef for Skattevæsenet, eller, hvis jeg vilde beholde en Mand i Spidsen for hele Administrationen, da at give ham en Medhjælp, der maatte være en Embedsmand med en Lønning af den her nævnte Størrelse. Der kunde altsaa ikke for mig være Tale om at spare de Penge, som nu søges til dette Embede; de vilde i hvert Tilfælde blive udgivet. Vi kunde ikke vente for at se, hvorledes Forholdene vilde udvikle sig, og blive klar over, hvorvidt man skulde søge en større Sum til denne Administration end den, der i Øjeblikket er opført paa Finansloven. Hvis man nægter mig et saadant Embedes Oprettelse, falder denne Lønning naturligvis bort; men da maatte jeg ogsaa, hvis jeg vedbliver at være Finansminister, søge paa anden Maade at skaffe Generaldirektøren den Medhjælp, jeg mener, han behøver.

Det ærede Medlem siger, at det er ikke af Jalousi eller personlig Uvillie mod Generaldirektøren, han har nævnt hans Navn eller diskuteret hans Kvalifikationer. Det synes jeg ikke, det ærede Medlem behøvede at have sagt, for jeg har jo slet ikke antydnet, at det ærede Medlem havde saadanne Motiver til at fremdrage det personlige Moment her i Salen. Jeg har intet sagt om, at han skulde nære Jalousi overfor Generaldirektøren, og at han vilde spærre en anden Mands Embedskarriere. Jeg har i Almindelighed udtalt, at det var umuligt for os her i Rigsdagen at diskutere Embedsmænds Kvalifikationer til de Embeder, de beklæder, og endnu mere umuligt at diskutere, hvem en Minister skal ansætte i et Embede, paa

Forhaand anse det for givet, at han vil ansætte en eller anden Mand, og saa drøfte dennes Kvalifikationer. Min højt-ærede Kollega, Ministeren for offentlige Arbejder, har fremsat et stort Lovforslag om Statsbanernes Organisation; der er foreslaaet oprettet Embeder af forskellig Art, Embeder, som man ikke har haft før indenfor Statsbanernes Organisation; jeg vil da gerne spørge det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, om han virkelig mener, at Diskussionen om dette Lovforslag i ganske særlig Grad bør beskæftige sig med, hvilke Personer der kan antages at blive ansat i disse Embeder. Det vilde ganske svare til, hvad det ærede Medlem nu her har gjort overfor mig. Han har nævnt ved Navn en Mand, om hvem der intet staar i Lovforslaget, om hvem han i Forvejen ikke bestemte kan vide, hvorvidt han skal ansættes eller ikke ansættes. Det ærede Medlem har dernæst diskuteret, om vedkommende var kvalificeret til det Embede, her er Tale om. Dette anser jeg ikke for rigtigt. Jeg ønsker aldeles ikke at bruge stærke Ord overfor det ærede Medlem; jeg skal ogsaa anerkende, at det ærede Medlem i og for sig ikke har brugt stærke Ord i denne Sag. Men det forekommer mig dog ret indlysende — og det, synes jeg, maa anerkendes, baade ud fra almindelig parlamentarisk Skik og ogsaa ud fra almindelig Dannelses, havde jeg næsten Lyst til at sige —, at det ikke er passende, at vi her diskuterer, om den Mand eller den har Kvalifikationer til et Embede, naar han end ikke er ansat i Embedet. Dette er det personlige, jeg afviste, og jeg har slet ikke angrebet det ærede Medlem for, at han førte det personlige Moment ind i Debatten paa den Maade, at han udtalte en personlig Uvillie mod denne Mand.

Det principielle Spørgsmaal er, mener det ærede Medlem, alligevel dette, hvorvidt den nuværende Generaldirektør kan bestride hele Embedet eller ikke, om han er egnet til at have dette store og omfattende Embede under sig eller ej. Jeg siger dertil: Den nuværende Generaldirektør kan og skal bestride sit Embede; men ingen Embedsmand af den Betydning, ingen Embedsmand, der beklæder saa stort et Embede, er uden Medhjælp. Det ærede Medlem indrømmer jo selv, at han har store Kontorer, store Departementer under sig; det ved han lige saa godt som jeg. Det, her er Tale om, er at give ham en ganske særlig Medhjælp, som han mener vil være ham nyttig, som ogsaa jeg tror vil være